

«St. Olav utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2.50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Oppsigelser må være eksp. i hende seinest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften. «St. Olav»s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743. Redaktøren privat 99347. — «St. Olav»s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, er åpen hver dag kl. 10—3. Onsdag lukket. Utbetalinger kun tirsdag kl. 1—2.

INNHold: Når adventklokkene ringer. — Kjenn din religion. — Merè Saint-Jean Fontbonne. — Katolsk kristenliv. — Konsul Th. Chauvin in memoriam. — Den eukaristiske timeplan. — Kimer I Klokker. — Herhjemme. —

Når adventklokkene ringer.

Av msgr. dr. K. Kjelstrup.

«Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ikke forgå.»

I den ytterste doms tegn er det gamle kirkeår blitt båret til graven, og i det samme rystende tegn hilser vi det nye kirkeår. Enda en gang hører vi i evangeliet verdensdommens basuner og hører om de timer som bringer synderens latter til å forstumme, den sterke til å skjelve av redsel og den lettsindige til å hulke av fortvilelse. De timer da jorden vrir seg i dødskrampe og havets bølger reiser seg som tårn mot himmelen, mens jordens åsyn vander seg i det nye livs fødselsveer. Men hvordan går det menneskene i denne Frelserens grufulle skildring? De lever — men et liv fullt av angst og kval. Ingen regjering kan beskytte sitt folk, ingen mann sin hustru og ingen mor sitt barn. Vanvittige av fortvilelse flakker menneskeslekten omkring på jorden. Og elementene terroriserer menneskeslekten.

No ringer adventklokkene. De ringer over en verden som ryster i sine grunnvoller. Når Kirken leder våre tanker fra de ytterste domsredler over til den hellige adventstids stille, hellige forventning, da er det ingenlunde en flukt fra den bitre sannhet, men i full overensstemmelse med Frelserens alvorsfulle ord i dagens evangelium. Ti midt under den uhyggelige skildring av verdens undergang, roper han: «Når alt dette begynner å skje, da oppløft eders hoder og se opp mot det høye.» Han vil altså ikke at vi skal fortvile og miste motet, men sterke i troen møte ødeleggelsens vederstyggelighet, ventende Kristi komme. Bare den har grunn til å frykte hva der går forut for dommen som ikke har tatt imot sin Frelser i den hellige advent.

For den som med oppmerksomhet følger det hellige

kirkeår har ordet advent en deilig, forjettende klang. Det forteller jo at julen står for døren — julen med all dens barnlige fryd, lysets og kjærlighetens, barnets og den uskyldsrene gledes fest. Adventstiden skal jo minne oss om Israels lengsel etter Frelseren, profetenes hellige visjoner, patriarkenes varme bønner — alt der tolkes så gripende i det Gamle Testaments hellige skrifter. Tenk på den kongelige skalds underskjønne ord i den 41. salme: «Som hjorten lenges min sjel etter deg, o Gud — deg, den levende og sterke Gud. Når skal jeg komme og tre fram for min Guds åsyn?» Og i den 24. salme: «Til deg, min Gud, oppløfter jeg min sjel. På deg har jeg støttet, og jeg skal ikke bli til skamme.»

Vi som forbereder oss til å ferie jul i en urolig og ulykkesvanger tid, vi har godt av å minnes disse kong Davids ord: «På deg, o Herre, har jeg håpet, og jeg skal ikke bli til skamme.» Vi føler jo så tydelig hvor påkrevet det er å se på de store, rystende hendelser vi er vitner til, fra evighetens synspunkt. Uten den innstilling som Kristi evangelium gis oss blir livet en meningsløs tragedie og vi ser med forferdelse ned i den heksgryte de menneskelige lidenskaper har frambrakt uten å øyne et lyspunkt som kan gi oss mot og tro på framtiden. Derfor har religionen og de overnaturlige sannheters lys aldri vært så nødvendige for menneskeslekten som no. No ser vi jo så tydelig de tekniske framskritt, de verdige oppfinnelser, de uante oppdagelser på alle den menneskelige vitens områder ingenlunde medfører en åndens foredling, en framgang i humanitet og sivilisasjon. Mennesket faller tilbake til barbariets villskap ved den første, den beste ytre foranledning, når ikke Kristi evangeliums hellige sannheter er ledesnoren for livet og hans nådeskatte styrker.

viljen i kampen mot de onde tilbøyeligheter. Intet folk kan i lengden leve uten Gud. I politikken, i forretningslivet, i kunsten, i det sosiale og vitenskapelige virke dukker tidligere eller seinere djevelen og hans håndlangere fram, når Gud blir utestengt eller ignorerert. Ti menneskehjertet har avgrunner som er dypere enn helvede, og i disse avgrunner bor de onde tilbøyeligheter som er arvesyndens usalige giftspirer som bare venter på en gunstig anledning til å skyte vekst og ta herredømmet.

Med gru og redsel må vi tenke på hvordan det vil gå i de stater som banlyser kristendommen og systematisk arbeider på å fordrive Gud fra hjerter og heimer, fra samfunn og undervisningsanstalter. Der hvor troen på Gud og et evig liv er utryddet, kan det ene menneske ikke mere stole på det annet. I den beryktede gudsfornekter Voltaires liv berettes det om en lystig aften han hadde med sine venner på slottet Ferney. Mens vennene satt til bords og gjorde seg tilgode med den utsøkte diner deres vert bød dem, kom Voltaire med en liten bemerkning som på en treffende måte blottet hulheten i alle hans fagre fraser om hvor lykkelig menneskeslekten vilde bli, når en gang kristendommen var brakt ut av verden. Påvirket av vinen begynte nemlig vennene høylydt å spotte kristendommen og troen på et evig liv. Voltaire så forskrekket opp og sendte med en håndbevegelse de oppvartende tjenere ut av salen. Og da den siste var gått ut, sa han: «Mine venner. Jeg må be Dem innstendig at De ikke taler nedsettende om kristendommen når mine tjenere er til stede, for da kan jeg ikke mer være rolig for mitt sølvtoy.»

Denne uttalelse kan gi en litt å tenke på. Den burde også overveies av dem som i skrift og tale arbeider på å undergrave kristendommen. Ti det er denne Voltaire som av kristendommens fiender den dag i dag framstilles som den frie tankes ridder uten frykt og uten dadel, som en ånd der gløder av hellig begeistring for rett og sannhet og harmes over trelbunden samtids dogmefrykt og overtro. Og det var den samme Voltaire som, da han stod på berømmelsens tinder uttalte: «Kristus trengte 12 apostler for å grunnlegge den katolske Kirke — én skal være nok til å tilintetgjøre den. Og denne ene er jeg.»

Og siden jeg taler om Voltaire, la meg få minne om hvordan denne mann som bærer den grufulle tittel «de vantros far», gikk over i evigheten. Det gir også litt å tenke på. Den 25. februar 1758 skrev han til forfatteren d'Alembert de gudsbespottelige ord: «Om tyve år skal Gud bli arbeidsløs.» Dermed mente han at om tyve år skulde det være ute med kristendommen. Nøyaktig tyve år seinere, nemlig den 25. februar 1778 kastet en heftig blodstyrting den 80 årige mann på dødsleiet. Gud lar seg ikke spotte.

Om bare vår ulykkelige samtid som så altfor gjerne lytter til vantroens apostler kjente de menn litt bedre, hvis skrifter de så kritikklost sluker. Jeg må her tenke på hva en talentfull dansk forfatter for noen år siden skrev om den ubotelige skade

som anrettes i vår moderne verden av menn som «skriver for å leve og ikke har tid til å tenke». Som typiske eksempler på den slags åndelige førere nevner jeg nettopp Voltaire og Rousseau, hvis umodne, uoverlagte idéer enno bir mottatt av et stort publikum som et sannhetens evangelium.

«Man tenke på et liv som Rousseaus,» skriver han, «ulykkeligst, smussigt, omtumlet av alle vinder, uten fast hold noen steds, hverken i tankens eller i virkelighetens verden — en mann uten jord, en mann uten heim. Og denne mann som ikke kan lede seg selv blir leder for andre, ikke bare for noen få, men for titusener, for millioner. Hans tanker som han ikke har hatt tid til å gjennomtenke, men som han har grepet i fortvilelse, fordi han måtte skrive bøker, skaffe penger, stoppe munnen på de kreditorer som glammet ved hans dør — disse umodne, uoverlagte idéer eller tilløp til idéer tas av publikum for full sannhet og honoreres som sådan ved å omsettes i virkelighet. Hva Rousseau har nedskrevet, fordi han var skribent og skulde leve av sin penn — det er i våre dager blitt lov for stater, lys for mennesker, fane for revolusjoner, brannfakkel for det fra fedrene nedarvede, gjennom tidene prøvede.

Det er derfor den moderne kulturs største forbannelse at den på det viktigste område, nemlig idéenes, ledes av menn som ikke har hatt råd til å tenke — eller de har tenkt med sin sultne mage, tenkt med sine skrikende tarmer og i stedet for idéer har de frambrakt manifeste. Deres egen hunger er for dem gått i ett med all menneskelig nød, og de har preket revolusjon, reist guillotiner, kastet bomber.

Det er utvilsomt — slutter han — at såre meget av den moderne verdens åndelige vankundighet stammer fra at dens ledende menn ikke har hatt tid til å tenke, dens diktere ikke råd til å skrive.»

Så vidt den danske forfatter.

Mon ikke atskillig av vår tids mennesker rammes av denne treffende karakteristikk. Man fristes ofte til å spørre: Hvordan i all verden våger mennesker å leve sitt liv under den allmektige Guds hånd uten å gjøre seg noen anstrengelser for å lære hans vilje å kjenne og følge den?

En smule ettertanke vilde dog lære dem at den eneste løsning av livets gåter ligger i å anerkjenne at dette vårt jordeliv er en skolegang, hvorunder vi skal oppdras for et større liv. Bak om forfenglighetens land er der en evighetens verden, hvor menneskeånden skal folde ut alle sine krefter i Guds herlighets frihet, i fullkommenhetens rene lys. Der skal vi nå hva vi hernede søkte under mange savn. Derfor er det Herrens apostel i jublende glede kan utbryte: «Når dette forkrenkelige iføres uforkrenkelighet, og dette dødelige iføres udødelighet, da oppfylles det ord som står skrevet: Døden er oppslukt til seier. Men Gud være takk som har skjenket oss seier ved vår Herre Jesus Kristus.»

Dette seierens ord er det som legger evighetens lys over hele vårt jordeliv. Men det er tillike det hellige krav som møter enhver av oss her i støvets land: at vi skal gi sannheten dens rett og bøye våre

Kjenn din religion.

Av A. J. LUTZ. O. P.

IX. Jesus, Gud og mennesket.

Den frelser Gud har lovet å sende for at han skulde bryte syndens makt og gjenopprette vennskapet mellom Gud og mennesket, er Guds enbårne Sønn. «For oss mennesker og for vår frelses skyld steg han ned fra himmelen» (Nikenske trosbekjennelse). Mennesket var selv ute av stand til å reise seg opp fra sitt fall. Like så litt som et dødt legeme av egen kraft kan våkne til livet igjen, kunde mennesket ved sine medfødte evner fri seg ut fra den åndelige død og oppnå nådens liv igjen. For nådens liv det er å være «delaktig i den guddommelige natur». Gud alene kan føre oss til Gud.

Riktignok finner vi frelsesidéen i noen hedenske religioner. Konger og keisere i den antikke verden lot seg kalle Gud og frelser. De orientalske mysteriereligioner som i det første og annet århundre etter

hjerter i ydmykhet under ham som har brakt liv og uforkrenkelighet ved evangeliets lys.

Det er så meget urolig og opprivende ved notiden som danner en hindring for dypere følelser og åndelig liv. Ti når så mange har vanskelig for å nå fram til det åndelige livs klare flamme, så er det hverken kristendommens eller forholdenes skyld, men det er folks egen skyld. Og ofte er det av pur makelighet.

Når derfor adventklokkene ringer og minner oss om den lysets og livets fest som nærmer seg, da er det all oppfordring for oss til å nytte denne hellige forberedelsens tid til arbeid med oss selv. Derute står en verden i brann, og der skjer ting som vi aldri hadde tenkt mulig i vår tid og i siviliserte samfunn. Det lærer oss hva kultur og sivilisasjon er uten Gud. Det lærer oss tillike å nytte nådetiden mens vi enno har den og utvikle Guds bildet i oss ved bønn og selvtukt.

Søk da Gud mens han vil finnes.
Søk ham straks i bot og bønn.
No kan fred og frelse vinnes.
Nådens dag deg gav Guds Sønn.
Nytt de stille adventstimer
og bered din sjel som best,
førenn julens klokker kimer
til den nåderike fest.

Amen.

Kristus fikk innpass i det romerske rike forkynte også en frelse i sine guders navn for de innviede. Men den frelse de hedenske religioner lovet, var enten bare en frelse fra jordisk nød eller når den gjaldt det hinsidige var det bare en lykke slik som mennesket med sin forstand eller sin fantasi kunde forestille seg den, altså en frelse uendelig langt borte fra den salighet «som øyet ikke så og øret ikke hørte og som ikke er kommet opp i noe menneskes hjerte» (1. Kor. 2, 9).

I den nyere tid forsøkte motstandere av kristendommen å fortrenge den kristne frelsestanke ved å vise menneskene en ny veg til salighet. Frelsen skal ganske simpelthen bestå deri at man kaster syndsbevisstheten fra seg, erklærer syndefallet for en myte og betrakter naturen med alle dens drifter som sunn og edel uten hensyn til kristne moralbegreper. Teosofien og antroposofien mener å oppnå frelsen ved reinkarnasjonen. I hver ny tilværelse soner sjelen det forrige livs synder og når således fram til en høyere grad av renhet og til slutt til salighet.

Mot alle disse naturalistiske eller mytologiske villfarelser hevder den kristne religion at mennesket ble skapt for evig å være salig i Gud, at dette håp var gått tapt ved et syndefall, men at Gud i sin nåde vilde frelse oss fra undergang ved å sende sin Sønn til verden. «For så har Gud elsket verden at han har gitt sin Sønn, den Enbårne, så hver den som tror på ham, ikke skal gå tapt, men ha det evige liv» (Joh. 3, 16). Uten å være urettferdig vilde Gud ha kunnet overlate mennesket til den skjebne det selv hadde valgt. Han kunde også gi oss nådens liv tilbake uten noen synlig frelsesgjerning, men han vilde åpenbare sin uendelige kjærlighet. Han hadde åpenbart den allerede en gang ved å skape oss, no gjør han det ved en gjerning som er større enn skapelsen. Guds Sønn stiger ned fra himmelen og bor i blant oss. Kjærlighetens innerste trang er å gi: den guddommelige kjærlighet gir på en guddommelig fullkommen måte. Derfor vilde han ikke bare la oss få skapte goder, men skjenke seg selv til menneskene ved å leve i den menneskelige natur og oppløfte den til seg, for at vi alle skulde ha del i hans eget evige liv. «Men Gud som er rik på miskunn, har i sin store kjærlighet som han har elsket oss med, gjort oss også, da vi var døde i syndene, levende med Kristus — ved hans nåde er de frelst — og vakt oss opp med ham og latt oss få sæte med ham i himmelen i Kristus Jesus» (Ef. 2, 4—6).

Den guddommelige frelsesvilje ble klarere og klarere kunngjort i den gamle pakt etter hvert som

KATOLSK KRISTENLIV -

Tilegnet alle konvertitter.

Rosenkransen bæres om halsen (men bes den?) og en bønnebok (helst på et fremmed språk!) legges demonstrativt fra seg i heimen eller på arbeidsstedet. Det tas fri i første time på «Første fredagen» og på min yndlingshelgens festdag, og det fastes så mennesker må forarges skjønt man er dispensert. Det kan ikke tales uten at andre religioner skal ha et spark. Alltid skal det offentliggjøres at jeg i dag har vært

fattigpleien til hovedoppgave. Og da kardinal Fesch så hvor velsignelsesrikt søstrene virket, og hvordan deres kall øket, var han ikke sen om å betro dem flere arbeidsmarker. Snart oppstod en mengde nye kommuniteter rundt om i bispedømmet Lyon. I 1812 finner vi de første St. Josephssøstre i Savoyen.

Etter som antallet på søstre og hus steg sterkt fra år til år, ble det nødvendig at ordenssamfunnet fikk et felles sentrum å samles om. Det falt helt naturlig at moderhuset skulde være i Lyon, og like naturlig var det at Mère Saint-Jean Fontbonne i 1816 ble valgt til generalpriorinne for hele ordenssamfunnet. Hun røktet dette embete uavbrutt til 1839, da hun på grunn av sykdom og høy alder ønsket å legge den hellige byrde på yngre skuldre. Elsket og æret som en helgen, endte den æverdige Mère Saint-Jean sitt dådrike liv den 22. november 1843.

Det var altså minnet om den «annen grunnlegger» av St. Josephssøstrenes ordenssamfunn som hadde samlet fullt kapell på St. Josephs Institutt til pontifikal-andakten mandag den 22. november. I klare linjer skildret Mgr. Mangers Mère Saint-Jeans livsløp og hennes betydning for kongreasjonen. Et jublende Te Deum tolket søstrenes følelser på jubileumsdagen, et Te Deum som sikkert har lydt enstemmig fra 35 000 takknemlige hjerter, spredt over tre verdensdeler: Europa, India, Nord- og Sør-Amerika.

St. Josephssøstrene håper med tiden å kunne sende ut en mer utførlig biografi av Mère Saint-Jean Fontbonne.

Nemo.

Konsul Th. Chauvin

In memoriam.

Som meddelt i siste nr. av «St. Olav» avgikk den gamle Norgesvenn, konsul Th. Chauvin ved døden i sin heim i Paris 2. november, styrket med Kirkens hellige nådemidler.

Om den Avdøde skriver «Aftenposten»:

«Konsul Chauvin kom til Norge i 1898 og bodde her i en årrekke. Han var gift med en norsk dame, tilegnet seg hurtig vårt språk og var stadig den franske legasjonskonsulent i alt som angikk fransk-norske forhold. Under forrige verdenskrig deltok han frivillig som offiser, inn-

til skrifte eller til kommunion eller til møte i en eller annen kongreasjon eller forening eller jeg har talt med «velærverdige pastor N. N.» — til en vakker dag foreldre, søstre og kamerater blir så lei alt dette utstillingstøys, denne åndelige mangel på bluferdighet at de ber Vårherre bevare seg for noen gang å bli katolikk! Det var heldig om parade-konvertitten vil huske at han (hun) ikke disponerer over alle heimens vegger

til han i 1917 ble beordret til å vareta de franske interesser som utsendt konsulent i Nord-Norge. Etter krigen var han med sin familie bosatt som forretningsmann i Frankrike, men gjorde ofte reiser til Norge, hvor han stadig holdt foredrag over franske forhold, samtidig som han i Paris ved liknende foredrag gjorde Norges navn og natur kjent. Ved sin rettlinjede karakter og sitt vennsæle vesen var konsul Chauvin overordenlig skattet hos sin store norske venneskare som no med vemod mottar budskapet om hans bortgang. Avdøde var ridder av St. Olavs orden og Æreslegionen.»

En datter av avdøde er dominikanerinne her i Oslo. Rekvjemmessen ble lest under stor deltagelse torsdag 18. november i St. Olavskirken, Oslo, av pastor Hogenes. Pater Thorn, O. P. preket.

*

Vi har envidere mottatt følgende:

Fra en av dem som lengst har kjent den avdøde Norgesvenn, konsul Th. Chauvin, sendes dette lille minneord. — Bekjentskapet med ham skriver seg helt tilbake fra et av århundres første to år. — Aktiv og energisk som han var — og dertil med en sjelden evne til innlevelse i de nye forhold — uten derfor å miste noe av sitt rasjonale særpreg — tiltrakk han seg uvilkårlig oppmerksomheten, hva enten det var som translator, språklærer eller den drivende kraft i den daværende blomstrende «Alliance française».

Etterhvert kom de mer utpregede personlige egenskaper til syne, — disse egenskaper som brakte så mange oppriktige vennskapets bånd til å knyttes, — bånd hvis tråd ikke brast, da forholdene førte ham tilbake til hans elskede fedreland, hvor han tappert fylte sin plass i de kjempendes rekke under den forrige verdenskrig. Hva her er streifet berører jo egentlig blott de ytre omriss av denne sterke og rettlinjede karakter. — Innenfor heimens ramme kom dens verdifulle innsats — under livets vekslende forhold — kanskje aller mest til syne. — Det eksempel han her gav som den utsøkt omsorgsfulle, omme og pliktoppfyllende ektefelle og far vil seint glemmes. — Gjennom hele hans liv går som en rød tråd hans bærende, religiøse overbevisning, som gjør ham til en Kirkens trofaste sønn. — Med dyp vemod mottar vi budskapet om hans bortgang her i dette land, hvor troskap mot hans kjære avdøde, hans norskfødte hustru og hans eldste datter, hos ham hadde framkalt ønsket om å stedes til hvile i Norges jord. —

Sigrid Steen.

til å anbringe «devotionaliene», over alle sine medmen-
neskers følelser — eller over Guds gaver til å ta dem
forfenglige.

*

Fanatikeren er en annen kovertitt-type. Han som ikke
kan huske at han selv har vært «kjetter» og som ikke
har oppdaget at omslaget skyldes Guds nåde og ikke
hans egen dyd og klokskap.

Han kan heller ikke fatte at det altoverveiende fler-
tall av annerledes-troende og -tenkende er i god tro.
Enten er de «bundne av sine lidenskaper» eller dumme»

Han går så vidt at han *spotter* deres tro, deres bøn-
ner, deres gudstjeneste, deres altergang — og således
kompromitterer han Guds Kirke og Kristi kjærlighet!

*

Eller *skapekrukken*.

Han som alltid «skal spørre sin skriftefar» om helt
likegyldige ting som fargen på slipset, deltagelse i familie-
fester, begravelser, teaterbesøk, valg av lektre... og
som NB!, ikke spør i ærlig tvil, men ene for å gjøre
seg interessant. Til alt mulig og umulig kommer han
med ett: «det tør jeg visst ikke for min skriftefar!»
— det høres, synes han, så spennende ut.

Eller han som evig og alltid kommer med sitt: «det
er helt ukatolsk!» og ustanselig proklamerer at Norge
blir snart et katolsk land. Og sine brever må han
datere med «St. X's festdag», hvem han så skriver
til eller med noe uforståelig P. A. R. S. T. over linjene.
Hvem oppbygger han med dette? Hvem ærer han?
Hvem gagnar han?

Ingen. Men han kaller på smilet og spotten og det
går ikke alene ut over ham selv, men også over det
hellige, som han dog tvertom ønsker skal hedres.

*

Mimosen, den bortsjømte, sentimentale: Som hun, (her
kanskje i mindre grad: han) lider store kvaler hvis
presten en dag ikke legger mer merke til henne enn til
de andre. Eller som ikke får en spesiell oppfordring
til å være med i alt katolsk som foregår. Eller må
finne seg i en reell tilsidesettelse. Eller ikke ustanselig
føler at noen «tar seg av» hennes fine sjel eller interes-
sante «tilfelle». Som må oppbygge alle katolikker innen-
for sin rekkevidde med sin konversjonshistorie i alle
deres detaljer, og med sine utrolige lidelser ved å skulle
leve i et miljø som ikke er katolsk med stor K.....

*

Den *dømmesyke* er ikke sjelden.

Det er ham rett likegyldig hvordan han selv er. Men
den eller den trossfelle er ikke «from» nok, ikke nok
«ekte katolsk». Prestene går aller minst fri — de får
gratis lest og påskrevet, men aldri direkte — alltid
gjennom tredjemann. «Tenk, den prest kunde virkelig
si.....» og «er det noen mening i at pastor.....» eller
«pater N. burde da.....» Selv biskopen kan.....» eller
de — få gode råd av dem angående forflytninger, for-
andringer og avgjørelser.

*

Finnes det noen botemidler for hele dette uvesen?
Ja, en kjærlig far tar jo ofte en leike fra et uskikkelig
barn og gir det en refselse — og Vårherre benytter seg

Den eukaristiske timeplan.

Det mangler enda en del oppgaver over alle de messer
som i vårt Vikariat vil bli lest i pavens mening i året
1944. Vi ber alle (også dem som i fjor tegnet seg) om
å sende inn sine oppgaver gjennom sin sokneprest for
den 15. desember, så vi i tide får oversikt over det hele.
Resultatet vil seinere bli kunngjort til alle sokneprester.

Pastor G. Hogenes,
Akersveien 5, Oslo.

ofte av samme faderlige metode. Han tar de åndelige
leiker fra barnene og sender dem prøvelser — — —

Han skal nok oppdra sine nye barn så de «fødte»
skal hverken forarges på dem eller bli sinte. Og prote-
stanter må være så forståelsesfulle at de ikke identi-
fiserer Kirken med disse dens nye barn og tror at den
er like så rar og affektert som de kan være innen
de er vokset fra de forskjellige spesielle konvertittfeil!

VII

LA DEM I FRED!

Dette avsnitt gjelder bare indirekte konvertittene selv.
Det gjelder særlig de mennesker som har med konver-
titter å gjøre. Overskriften er Vårherres tanke i evan-
geliet da apostlene vilde forhindre de små barn i å
komme til ham — og hans ord til de som bebreidet
Maria Magdalena spillet av den kostbare salve.

La henne i fred — la dem komme til meg!

Kunde disse linjer bare rekke ut til kovertitters for-
eldre, slektninger, venner — — — —; la dem i fred!

For det første er det *Kristus* de søker — dere har
ikke evnet å mette deres sjeler og derfor søker de annet
steds. Gled dere heller over at de søker og finner —
om dere ikke forstår det hele.

Og for det andre: det er ingen hjelp i å ville hindre
dem — de følger jo sin overbevisning og dere vil sik-
kert etterhvert erfare at de blir bedre mennesker av
det. De får fred i sinnet, orden på sin religiøse lengsel
og trang. Gjør det ikke vanskelig for dem — la dem
i fred!

Og så skal det sies til alle katolikker:

Hold opp med å falle over hver ny konvertitt for
å okkupere ham til deres foreninger! Han har til å
begynne med mer enn nok å gjøre med *Kirken selv*.
La ham i fred få se på menighetslivets foreteelser og
så velge de foreninger eller institusjoner han vil inn i.
Hans løfte gjelder jo ikke å gå inn i noe av alt dette,
men å tilhøre Guds Kirke. La ham *orientere* seg en
tid.

Deres private andakter og bøker bør dere heller ikke
overvelde ham med — særlig da ikke ved å fortelle
ham at før han har fått *den* andakt med eller lest
den bok eller bedt etter *det* system eller gått til Her-
rens bord på *de* og *de* dager..... er han ikke blitt
«riktig katolikk».

Gjør han hva han har lovet i sitt konversjonsløfte

er det nok. Det er bedre at han blir helt øvet inn i alt som er påbudt før han forvirres med alt det tillatte.

La ham gå i fred — også hva hans indre liv angår.

Det er så mange som har så travelt med å se etter at konvertitten no også passer sin søndagsplikt og ofte går til sakramentene — men har dere strengt tatt noe med å blande dere opp i det? Er ikke den prest som har opptatt ham den nærmeste til å lede ham?

(Forts.)

Kimer I Klokker.

er utkommet og anbefales på det beste. Man må i øvrig være fort om man vil sikre seg et eksemplar — i fjor ble det vakre julehefte praktisk talt utsolgt med en gang og det tegner til å bli like så stor suksess i år. Av innholdet vil vi særlig framheve en velskrevet barn- domserindring av Sigrid Øde, et interessant og hittil utrykt brev fra Henrik Ibsen og en meget instruktiv artikkel om klosterminner fra middelalderens Oslo av Erik Gustavsen. Omslagsbildet er en vakker reproduksjon av en av B. Hummels populære maddonnaskikkelser.

Prisen er kr. 2.00.

Vi setter en takk

til alle som ved gavegiving, ved opptreden til underholdningen og ved nummerskrivning ved bordene har hjulpet oss til den vellykkede gjennomføring av årets fellesbasar. Vi kan glede alle med at det økonomiske resultat var meget godt.

For styret i St. Hallvardlaget
W. Fiala.

For styret i St. Olavslaget
E. Mikkelsen.

Hechjemme. —

Oslo. Også de to siste søndager kunde basaren glede seg ved godt besøk og utmerket underholdning. Bankkasserer Martens har jo et kjent navn som oppleser og forventningene ble ikke skuffet, hvilket det begeistrede bifall tilfalle beviste. Søndag 21. nov. var det igjen godt fram møte til basaren. — Herr Iver Aasheim underholdt med sang og fikk stor applaus, likeledes frk. Adelheide Jørgensen som deklamerte rolig og sikkert. — Basaren ble avsluttet mandag 22. med trekning som drog svært lenge ut p. gr. av de mange gjenstander.

Sekr.

Oslo. Det var mørkt og råkaladt både morgen og aften den 19. november, men likevel var det mange som hadde trosset mørket og kulden for å delta i St. Elisabethkongregasjonens felleskommunion om morgenen og patronatfesten om aftenen. Messen ble avsluttet med den vakre salme monsignore Kjestrup har forfattet til den store helgeninnes pris, og den

samme salme åpnet og sluttet festen i foreningslokalet. — Det følger alltid velvære og en egen trygg heimfølelse med prefekten, fru Josefine Hansen, og etter hennes varme og følte lille velkomsttale var det tydelig at både hs. høyerverdighet biskopen, de mange framtrådte prester og alle kongregasjonens medlemmer følte seg vel til rette rundt de festlig dekkede langbordene. Aftenens program var lødig og underholdende. Først et foredrag av preses, pastor Hogenes, ledsaget av en rekke vakre, fargelagte lysbilder. En har jo i årenes løp hørt en hel del foredrag om den store helgeninnes liv og virke, men likevel fikk en denne gang høre mange rørende og interessante ting som sikkert var nytt for de fleste. Den musikalske del av programmet var lagt i hendene på så rutinerte utøvere som herrene Christensen og Wolfgang Olafsen, og både denne del av underholdningen, samt frøken Signe Gundersens nydelige sang høstet langvarig og høyst berettiget applaus. — Så gikk en over til de materielle nytelser, og atter en gang viste våre flinke husmødre at det går an å lage både lekre og fantasifulle smørbrød sely i en krisetid. En anonym sang vakte stor begeistring og måtte synges da capo. — Utpå kvelden fant den tradisjonelle utlodning sted, og loddene fikk en strykenne avsetning. At gevinstene var vellykkede og kjærkomne, viste jubelen hver gang en gjenstand ble utlevert en heldig vinner. Med en nydelig liten tale av hs. høyerverdighet sluttet festen som hadde forløpet i den beste stemning fra først til sist. — Utenfor ble en mødt av en stor overraskelse i form av årets første snø, og i det rene julevær gikk hver til sitt.

Deltaker.

Fredrikstad. I disse dager er det stiftet en ungdomsforening i St. Birgittas menighet i Fredrikstad. Stiftelsen av denne forening blir hilst med glede av menigheten, idet et lenge følt savn her er avhjulpet. Ungdomsarbeidet har nemlig ligget nede i flere år, og behovet for en forening som kunde samle ungdommen til regelmessige sammenkomster i katolsk ånd har hele tiden vært til stede. — Med dette formål for øye gikk vi dog med noe bange anelser til generalforsamling fredag 22. oktober. Men til vår store glede var fram møtet over all forventning, og det var tydelig å merke at stiftelsen av ungdomsforeningen hadde vunnet villig gehør hos den yngre generasjon. Den første del av generalforsamlingen gikk greit unna med valg av styre og vedtagelsen av lover uten bemerkning. Som første formann av ungdomsforeningen ble valgt Kåre Langvik Johannessen og foreningsarbeidet ble anlagt etter følgende retningslinjer: 1. Den åndelige virksomhet. Heri innbefattet samtaler, foredrag og kåserier over religiøse, kunstneriske og litterære emner. — 2. Den sosiale virksomhet som arbeider med basarer og underholdninger til støtte for menighetsarbeidet. Herunder arbeider f. t. med realisering av teaterplaner. — 3. Den almindennende virksomhet som går ut på å styrke kameratskapet blant medlemmene ved turer, underholdningsaftener og fester. Der ble valgt en rådmann for hver av disse retningslinjer, og møtene blir holdt hver 14. dag i tur og orden etter de 3 retningslinjer. Som vernehelgen har vi valgt St. Halvard, og foreningen blir da hetende Halvardsforeningen. — Siden gikk vi over til det tradisjonelle, selskapelige samværet, hvor det ble servert en varmrrett. Pastor Høgh avslørte seg som alle tiders grønnsaklapsekspert, og vi kan forsikre at lapskausens var god. — Seinere på kvelden fikk vi et kåseri av vår nye formann over en fottur han engang gjorde i et av Norges mest uberørte dalstrøk, Vidalen. Kåseriet var ledsaget av en rekke glimrende lysbilder, og kåseren ble belønnet med livlig applaus. Det hyggelige samvær fortsatte utover de små timer med allsang og utlodning inntil vi fant det for godt å bryte opp. Det første møte i den nystartede ungdomsforening var gått over i historien som et meget vellykket sådant og gav oss de beste impulser for arbeidet framover.

X.

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg.

Thronsen & Co. Boktrykkeri, Bernh. Getz gt. 3 - Oslo